

[Lundberg.]

Sygehusophold er han nu paa Sanatoriet, han har ikke Tuberkulose, men hans gode og stærke Helbred er knækket. Jeg har talt med mange paa Sygehuset; det er jo Usselhed det hele“.

Glad og stærk, rank og kæk, med den bedste Villie kommer denne unge Mand ind i Soldatertjenesten — det er ikke sikkert, at jeg vilde komme med saa god en Villie, men det er en Sag for sig —, men straks knækkes han af disse brutale Bødlers Overfald, kommer paa Sygehuset, kommer paa Sanatoriet og bliver i Virkeligheden et Vrag. Man maa nok sige, at skal det være dansk Ungdoms Skæbne i Krigstid at blive kommanderet ud paa Slagmarkerne som Kanonføde og i Fredstid at blive forraaet, pint, plaget og mishandlet af saadan nogle Herrer som dem, der her er Tale om, ja, saa er Ungdommen vel rejst, saa kan den sige, at den er paa den rigtige Side. Naar de unge bliver udlært, kan de blive jaget ud paa Landevejen, der kan de selv se, om de kan faa sig udviklet videre til Mænd, nemlig ved at tigge Penge sammen til Føde. Aar efter Aar kan de gaa arbejdsløse, blandede med alle mulige Slags Mennesker, Forbrydere og alt andet. Saa kommer de i Trojen, og saa hører de, som her er sagt, kun Eder og Forbandelser, de kaldes „Bondeøg“ og „Kraftidioter“ og Guderne maa vide, hvad det er for noget alt sammen. Det forekommer mig, at den højttærede Forsvarsminister vil have den Opgave paa det stærkeste at faa fat i Hr. Oberstløjtnant Leschly og faa foreholdt ham hans Ansvar i denne Sag, saa man dog een Gang for alle kunde faa bragt til Ende de Tilstande, der hersker paa Randers Dragonkaserne, og som Forsvareren siger desværre! hersker overalt indenfor den danske Hær. Saa meget mere Grund vil der være for Forsvarsministeren til at tage sig af Sagen. Det er i alt Fald nu gaet saa vidt, at det maa betragtes som en Skamplet, en Skandale, en Urimelighed, som vi ikke bør finde os i i det lange Løb.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kom ved Afslutningen af Mødet i Gaar i en kort Bemærkning med en Udtalelse til mig, som jeg ikke fik Lejlighed til at svare paa. Det ærede Medlem siger:

„Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen tager sig saa stærkt af Kommunernes Interesser; men naar der heroverfor staaar, at man begaar en Uretfærdighed overfor en privat Person, vil jeg gerne spørge, om det ærede Medlem mener, at man snarere bør værne Kommunerne end den enkelte Person. Min Opfattelse er den stik modsatte.“

I Anledning af denne Udtalelse vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at jeg er ganske enig med ham i, at vi her i Rigsdagen ogsaa skal værne den enkelte Person, som der sker Uret, lige saa vel som vi skal drage Omsorg for, at der ikke sker Kommunerne Uret, saa det behøver vi ikke at strides om.

Dernæst faldt der en Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen om den samme Sag. Han siger:

„Og nu sagde det ærede Medlem, at den bedste Jord fra den Gaard var sat til 750 Kr., men han undlod at oplyse — han vidste det maaske ikke, men jeg skal oplyse det —, at den Jord ligger mellem 2 og 3 km fra offentlig Vej, og det ærede Medlem vil sikkert give mig Ret i, at Jord, der ligger saa langt ude i en Udkant af Sognet, langt borte fra Skole og Kirke og alt det centrale, ikke er saa meget værd som anden Jord.“

Jeg vil gøre det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen opmærksom paa, at her talte han om noget, han ikke vidste Besked om, for de 750 Kr., jeg havde nævnt, var Ansættelsen af den bedste Jord under Wedellsborg, og det er ikke afsides beliggende Jord, tværtimod.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gerhard Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Lundberg omtalte i sin Tale en Artikel af Gaardejer Heerfordt fra Mejlbj og citerede herfra nogle Udtalelser om en Mand fra Nabobyen Linde, der havde udtalt, at